

زړوی، پرتقا کی ځمگین. . غسان ک نفا نی. . و: عومر عادل عبدولل

کاتک له «یافا» وې بې «عکا» د رچو وین، هیچ پشها تېک له وېدا
ووی نه دابوو، وېک کسک و ابوو سا نا نه له شارک وې گشت بکات بې
شارکی تر و ټټانی چټنی له وېدا بې سر بېرټ. ټټکانمان له
«عکا» بې شوې یې کی ناسای تپې ین و هیچ شت کی سیر تېدا ووی
نه دا، ټټنگ له بېر بووټ، ټو کاتک مندا بووم و چټم له و ټټان
وړد گرت، چونک ټټگریان له کردم، بې قوتا بخا نه بچم وې. هرچی بک
بټ، له شوی هرش گور کای سر «عکا»، دیم نه کان وونتر و
وونتر بوون وې...، ټو شو وې، له نوان تاریکی پیاوان و نرای
ژنه کاند خراپ تپې یې. من و تې و ټوانی تر، زېر له وې مندا تر
بووین بې ټوی تې بگ ین، چیر کک له سر تاو، تا ک تایی چ
واتایک د گې نه ټ. ټو شو وې، هر ټټکانی وونا کی د رک و تن و
بې یانیش ک جول ک کان کشا نه وې و هر ټټکیان د کرد و ک فیان له دم
دهات د وې. باره ټټکی گور وې، له بېر د رگای ما ټټکان
و ستا بوو، ک م ټټک ک ر ستی سادی نووستن بې جوو ی خرا و
هر منان له وې و له وې د فټ نران... من بې پشتم بې دیواری خانوو
ک نه ک وې بوو و و ستا بووم، ک بینیم دایکت سواری ټ تې مې له ک
بوو، پاشان خا ټټاکټ، پاشان مندا ټټکان، باوکت تې و خوشک و
برا کانتی فټ داو ناو ټ تې مې له ک وې، له سر وې جانتاکان، پاشان
له گ ش یې ک وې د ریه نام و بې ق فزی ناسنی ناو ژووری ش فټ ک
ب رزیان کردم وې. بینیم «یاز» ی برام بې هر منی دانیشوو. پش
ټ وې بتوانم خ م له شو نه کی گونجاودا ج گیر بک م، ټ تې مې له ک
جوو ی کرد. ک ټ تې مې له ک جوو سر است ټټی «اس نه قور»،
«عکا» ی خ ش و یست هدی هدی له لگا پې چاوپېچا کاند ون د بوو.

ک شوه و ا، ک م ټک هر وور بوو، ت زووی کی ساردیش بې سر ج ست م دا
دهات. «یاز» زېر بې ب د نگی دانیشوو، قاچ ټکانی بې سر له واری
ق فټ ک دا ب رز کرد بوو وې، پشتی بې جانتاک وې دابوو، چاوی له
ناسمان بوو، چ ناگ م د خست نه وان ټټنه یې کانم و هر دوو ق م
بې س ریاندا چ مانده وې. ک گ پرتقا یی کان، له لگا ک دا ب دوا ی
ی کدا د ټټن. هرستی ترس ناخی هر موومانی د خوارد وې. ټ تې مې له ک
بې هر ناس بک بې سر ټټگ قو یند ک دا سر رک و ت و ت قی س جم کان

لە دوور و وەک دەستەاو شاندی ما ئاوازی دەنگیان دەدا و.

کاتێک دیمەکانی «ئاس نا قور» لە دوور و دەرکەوتن، هەور بەشەو یەکێ ئاسی بە ئاسمانی شیندا بەاوی پە کردبوو. ئێتەمبەلەک و ستا، ژنەکان لە نەو کەرستە و جانتاکان دابەزین و چوونە لای جووتیارەک کە بە قاچی بەاوی دانیشتبوو و سەبەتە یەک پرتەقای لە بەردەمیدا بوو، لەو ساتێ پرتەقا کانیان هەگرت. گوێمان لە دەنگی گریانان بوو. ئێو کات پەم وابوو پرتەقا شتەکی خەویست. ئەم میوە گەور و پاکانە شتەکی ئازیز بوون بە ئەم. ژنەکان پرتەقا یان کە و هەیانگرت بە نەو ئەتەمبەلەک، باوکت کە لە شانی شەفەرکە دانشتبوو، شەفەرکە هاتە خوار و، دەستی درێژ کرد و یەکەکیانی برد، بە بەدەنگی سەیری کرد، پاشان وەک منداڵەکی بەدەخت، گریانەکی توند و بەهەز، پەیدا تەقیی و.

لە «ئاس نە قور»، تەئەمبەلەکەمان لە تەنیش ئەتەمبیلی زەر کەسی تەر و ئاوەستاند. پیاوکان دەستیان کرد بە ئادەستکردنی چەکەکانیان بەو پەلیسانە کە لەویدا ئاوەستا بوون، نەری ئەم هات، بینیم تەفەنگ و دەشکە فەدراوونەتە سەر مەزەکە. هەئە ئەتەمبەلە گەورەکان پەکەو قەتارەیان بەستبوو و دەرشتنە نەو خاکی لوبنان و، گە پەچاوپەچەکان، زیاتر و زیاتر، لە خاکی پرتەقا کەکان دووریان دەخستین و، منیش دەستم کرد بە گریان، دایکت بە قووێ دەگرایا و بە بەدەنگی چاوی لەسەر پرتەقا کە بوو. لە چاوەکانی باوکتدا، هەموو ئەو پرتەقا نە کە بە جۆلەکان بەجە هەشتبوو، دەرەوشای و، هەموو ئەو پرتەقا پەکانە کە کەیبوو، دار بە دار، لە ووخساریدا تەواو ئەنگدانەوی دابوو و لە نەو ئەو فرمەسکانەدا دەرەوشاوی و، کە نەیتوانی لە بەردەم ئەفسەری بنکە پەلیسەکەدا بەرزەفتیان بکات. کاتێک پاش نیو ئە گەشتین بە شاری «سەیدا»، بە هەمیشە بووین بە پەنا بەر.

ئەگەر تەواو ئەمە لە ئامەز گرتبوو. باوکت لە جاران پیرتر دەرەکەوت، وا دیار بوو کە ماویەکێ زەر نەخەوتوو. لە شەقامەکەدا ئاوەستا بوو لە بەردەم ئەو جانتایە کە لەسەر ئەگەر فەدرا بوو، دەتوانی بیهەنم پەش چاوم کە ئەگەر بچم سەر و بە ئەوی شتەک بەم، ئەوا بە ووخسارمدا دەرەقتەو و دەرەت: نەفرەت لە باوکت. نەفرەت، ئەم دوو نەفرەت، بە وونی بە ووخساری و دیار بوو، تەنانەت منیش، ئەو منداڵە کە لە قوتابخانە یەکێ ئایینی کە نەپەرستدا گەورە بووم، لەو کاتدا گومانم هەبوو، کە ئەم خودای بەستی دەپەوت خەک دەخەش بکات، گومانم هەبوو کە ئەم خودای

هه موو شتهك بيستهت و بينيهت. ئه و وهنځ نځاوه نځاونه كې له ككساي قوتا بخانه به سرماندا دابه شكرا بوون، كه گوزارشتي له و دكرد، خودا به زه يي به مندا نځا نځا دته و به ووياندا زرده خنه دكاته، ئه م وهنانه وكه دره يه كي ديكه له و كه سانه دهاته به رچاو كه قوتا بخانه يه كي كه نه پرستانه دادم زرهنن، به م به سته ئه وې زياتري كړه خوځندن كه بكه نه و. چتر گومانم نيه، كه ئه و خودا يي له فله سته دماناسي، نه و يشمان جهي هه شتوو، نه م ي پرنا بهر، له سر شسته دانيشتووين و چاو له چار نووسه كي نو دكه ين، كه هه نځكه چار سري له گه خيدا به نهت و بهر پرسيارين له دزينه وې مچكه (سه قف) به نه وې شوي تهيدا به سر بهرين.

شه و دكه كي ترسناكه و نه و تاريخي ي كه ورد و ورد به سرماندا زه د بوو، ترسه كي له اده به دري دخته دمه و. ته نها بيركردنه و يكه له باره ي نه و و كه شه و كه له سر شسته به سر د به م، هه موو جهر ترسه كي له مندا دهو هاند، ترسه كي توند و وشك بوو. كه س ئاماد نه بوو، به زه يي په مده به ته و، كه سم نه د دزيه و ووي له بكه م. نيگاي به د نكي باوكت، وايد كړد ترسه كي نو له سينه مده سر هه بدات و پرته قاي دس ته دايكت ئاگري له سرم بهردا بوو. هه مووان به د ننگ بوون، چاويان له نځا نځا شكه بوو، به و هيواي ي كه چار نووس له پچه كي نه و نځا يان نه و د به كه و ته، چار سري كه شكانمان بكاته و نه م بهر و بنه يان كي ئارام بهر ته؛ چار نووس له پكه كده هاته، مامت په ش نه م گه يشتوو شار و نه و چار نووسي نه م بوو.

مامت زه راو وې به وشت نه بوو، به مام كاته خي بينه و له سر شقه قام كه، وكه نه م، ئتر به هه راو وې په نه ما. ووي بهر و ماكه كړد كه خزانه كي جول كه تهيدا نيسته جه بوو، د رگا كه كړد و كه لوپه له كاني فله دايه ژوور و به د موچاو چرچ و له چكه يه و ئامازه ي پر كړد و به ته نه كي قسه خه و د يگوت: "به به فله سته..." به دنيا يه و ئوان نه چوون فله سته، به م ترسيان له نا ئوم ديه كه هه بوو، به يه چوون ژووري ته نيشت و جهيان هه شته تا چه له ديم نه بنه يان و كاشيه كان و ربه گرت.

مامت بهر و ژوور كه خي بردين و له گه به كه لوپه له كان و خزانه كه يه و جهي كرينه و. شه وان له سر زوي د خه وتين، جه سته بچووكه كانمان له سر زه ويه كه اكشا بوو و به پا ته ي پياوان خه مان دادم په شي. به ياني كه له خه و هه سايان، پياوكان شه يان به دانيشتن له سر كورسي به سر د برد. كار سات دس ته كړد بوو به دزينه وې

ځای کی قیرتاو کړاو به ئو و بهر و خان کانی جسته مان ه نگو بندت.

له «سيدا» زه نه ماینه و، ژوور کي مامت ته نانت بهی نیو مانی نه د کرد، له گڼه ئو و شدا سه شو و جگي به کردینه و. پاشان دایکت داوای له باوکت کرد کارک بد زته و، یان با بگه یینه و به خاکی پرته قا، بهام باوکت به دنگه کی له رزک و په له نایه رایه تی هاوار کی به سر ردا کرد، به به به دنگ بوو. که شای خزان کمان د سستی په کرد بوو، ئه مه ش له گڼه زوی و خانوو و شهیدان کانمان، خزان به خته و و نزیک له یه کمان به جه شت.

من نه مد زانی باوکت ئو و پار ی له کو و د سته وت بوو، بهام د زانم ئو و زانای فرشت که به دایکتی کی بوو، به م به سستی د خ شکردنی و شانازی کردن به هاوسر که یه و، بهام ئو و زان بای ئو و نه بوو، که شکانمان چار سر بکات، به به سرچاو یه کی دیکه ی په ویست بوو، ئا یا شته کی قه رز کردو و؟ ئا یا شته کی تری فرشته و و له گڼه خای بردو و یه تی، به به ئو و یه ئه م به بیینی؟ نازانم، بهام له بیرم، که چوینه گوند که له پراو یی «سيدا»، له و باوکت له سر با که نه به رز و به ردینه که دانیشت بوو، به یه که مجار زه رد خ نه ی د کرد، چاو یه گڼه ان و یه پانزی ئا یار د کات له دوا ی سو پای سر که وتوو.

له ۱۵ ی ئا یار دوا ی چاو وانیی کی تا که تایی هات؛ که که تزم به دوانز، باوکت له کات کهدا من به توندی خه و تبووم به په خای چه قاندم و به دنگه که به هیوای کی بو به و د قیژانده و وتی: “هسه... شایه تحای چوونه ژوور و ی سو پای عه رب به، به نه و خاکی فله ستین.” وک شته که هه ستام و له نیو ی ش ودا به په ی په تی له گرد کانه دا به زین، به ئو و ش قام ی که کیله م تر کی ته و او له گوند که و دوور، هه موومان، گنج و پیر، وک شته که هه ناسه مان دده و امان د کرد. گڼه پی ته مبه لکان، له دوور و د بینران، به و «اس نه قورا» به رز د بوونه و، کات که گه یشتینه ش قام که هه ستمان به سرما کرد، بهام قیه هاوار کانی باوکت به رز فته زه ربه مانی د کرد و وک مندا یه کی بچووک د سستی کرد به ا کردن به دوا ی ته مبه لکاندا و هاواریان د کرد، به دنگه کی زق هاوار د کرد و هه ناسه ی دده، هه وک مندا یه کی بچووک به دوا ی هه ی ته مبه لکاندا اید کرد. ئه م له ته نیشتی به هه مان شو و امان د کرد و له گڼه ییدا هاوارمان د کرد، سه رباز کانی ش له ژر که او کانیانه و، به دنگ سه یری ئه م یان د کرد. ئه م هه ناسه مان

ددا، له کاتېکدا باوکت که له پېنجا سايدا بوو، ای دکرد و پاکته جگرې له گیرفانی دهرهنا و به سربازکان فېی ددا.

تېمبېلکان له ناکاو اوستان و به ماندوویي و به ما گڼې ایندو، له سرخه هاسمان ددا. باوکت بېدنگ بوو، تېمېش بېدنگ بووین. کاتېک تېمبېلک تېپېی، ووناکی لایه تېکان ووخساری باوکتې ښه دکردو. ووم تېکانی په فرمېسک بوون، دواي تېو، شته کان زه به هواسی دجووېان، اپېرت درېند و استیې تا کان فریوی داین و دووبارې ووخسارمان گرزی دایگرت. باوکت زه به سهختی دسټی کرد به باسکردنی فلهستین و تېو ابردوو خشی له باخ و ما کاکېدا به سېر برد بوو، تېم دیوارکې زه به لاج بووین، بهرامېر تېو کارساتې که زا ببوو، به سېر ژبانکې نوېدا. تېمېش، تېو نه فرته لکراوانه بووین، که زه به ئاسانی به مان ددردکوت، که به یانی زوو، دېته به فرمانی باوکت به سېر شاخکدا سربکېوین، به تېوی داوای ژمکې به یانی بکېن.

شته کان بهرېو ئا زبوون دچوون. ساده ترین شته به شوېی کی سېرسو هېنر توانای وروژاندنی باوکتې هېوو. به تېواوی بیرم تېو څه که که سېک داوای شته کی له کرد که من نایزانم و له بیرم نیې تېو شته چی بوو، یکه سېر توو بوو و هېچوو، پاشان هېموو گیانی دله رزین وک تېوی څه بایک لهیدا بته، چاوکانی به ددوری خېدا سوېان و و سېری کردین. بیر که یکی نه فرته له مېشکدا چې کړی کرد، او سته وک تېوی که تایی دڅه شکری دزیبته و. له ناوې استی هېستکردنی مرغه که به توانای که تاییه نان به که شکانی و هېستکردنی به ترس پېش تېوی شته کی مېترسیدار وو بدات، دسټی کرد به قسه کردن و به خولاندو و گڼان به دواي شته کدا، که تېم نه ماندتوانی بیبینین، پاشان پلاماری سندوقکېکدا که له «عکا» و له گڼه خماندا هېمانگرتبوو و به وپېی ترس و توو یې و، دسټی کرد به به اوکردن و تېو شته کانې نه سندوقکې، له یکه کم ساتدا دایکت له هېموو شته که تېگېشت؛ پانېرک بوو به و سېرله شوایي که دایکه دکه وېته ناوی و کاتېک مندا کانې ووبېووی مېترسی دېنه و، پاشان ئیمې بهرېو دېرېو پانې پېو نا و داوای له کردین بهرېو شاخکې ابکېین، بهام له پېنجرکېو دېرنه چووین، گوچکې بچووکې کمان به دارکېی و چې قاند، به ترسکې زېرېو گوېمان له دنگی باوکت گرت؛ “د مېوت بیانکوژم و د مېوت خېم بکوژم، د مېوت تېواو بم، من تېم د مېوت.”

باوکت بـدنگ بوو. کاتک گگـاينـو، تلـ درزی دـرگاـو سـیری ژوورکـمان کرد، بینیمان لـسـر زوی پاـکـوتبوو و لـسـرخـهـناسـی دـدا، ددانـکانی لـکـدخـشاند و دـگریا، لـ کاتـکـدا دایکت لـ لایـک دانـیشتبوو و بـ ئاماژـکانی ئاگادارکردنـو سـیری دـکرد، ئـمـ زـر تـنـگـیشتین، بـمـ بیرمـ کـ کاتـک دـمانـچـ شـکـم بینـی لـسـر زوی کـوتبوو، لـ هـموو شـتـک تـگـیشتـم، وکـ ئـو ترسـکی کوشندـ کـ بـر مندائـک دـکـوت، کـ لـناکاو جـنـکـی دـبینـت، دـستم کرد بـ اـکردن بـسـر شاخـکـدا و هـمـها تم.

[illegible]

ئەوارە، كە تارىك داهات، گەمەمە ماۋە. باوكت ھەشتا نەخەش بوو، دايكت لە تەنەشتى دانەشتبوو. چاۋەكانت وەك چاۋى پەشەلە دەدرەوشاينە، لەوكانى بەينەكەو لەندرا بوون، وەك ئەوئە ھەريگىز نەكرابەتە، وەك شوئەندە وارى بەرینەكى كەن كە ھەريگىز سارەژ نەبوو بەت.

لـو هـ موومان كـكـ بوون، وـ كوو چـن لـ مندا یمان
 دووركـ وتینـو، بـ هـ مان شـو لـ خاکی پرتقا ینـا ندا دوور
 كـ وتبووینـو، ئـو پرتقا ینـی كـ جووتیاركـ پی گووتین: ئـگـر
 دـستی ئاودانیان بـگـ درت، وشك دـبن.

باوکت هـشتا نـخـش بوو، لـ سـر جـگـاکـی پا کـوتـبوو، دایکت
 فرمـسـکـکی کار سـائـامـزی دـسـت، کـ تا ئـمـمـش، لـ چا وـکانـیدا
 قـتـیس ما وـ، بـ دزی وـ چو وـم ژو وـر کـو وـ، وـک دـرکـرا وـک کا تـک
 سـیـری دـمـوچا وـی با وکتـم کرد، لـ تو وـیـدا دـلـری. لـ هـما ن
 کا تـدا، دـما نچـ شـکـم بـنی لـ سـر مـز کـ و لـ تـنـیـشتـی وـ
 یرتـقا کـ دا نـرا بوو، یرتـقا کـ و شک بوو تـو وـ.

غسان کا نفا نی۔

لہ پرتو وکی (زوی، پرتقا کی خ مگینہ)

و: عومر عادل ع بدو